

LBRIS

We know
books

TAICHI YAMADA
STRĂINI

Traducere din japoneză și note de
IULIANA OPRINA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Alexandra Rusu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Maria Pădurean, Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

TAICHI YAMADA
IJINTACHI TONO NATSU
Copyright © Taichi Yamada, 1987
First published by Sincho-Sha Publishing, Co., Ltd.,
Tōkyō, in December 1987
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2007, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YAMADA, TAICHI
Străini / Taichi Yamada; trad. din japoneză și note de
Iuliana Oprina. – București: Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-457-4
I. Oprina, Iuliana (trad.; note)
821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

1

După ce m-am despărțit de soție, m-am mutat în apartamentul care îmi servea drept birou. Scriind scenariile pentru seriale de televiziune, cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam singur, acasă. Cu ceva timp în urmă am avut o relație, dar ne-am despărțit în timpul divorțului meu. Nu-i nimic. Mă consumasem mult cu divorțul și deocamdată eram sătul de relații, inclusiv de cele care nu presupuneau decât plăcere fizică.

Cam la trei săptămâni după ce am rămas singur, mi-am dat seama ce liniște se făcea seara în clădire. Prea multă liniște.

Dar să nu vă imaginați că eram în creierii munților. Din contră, blocul cu șapte etaje în care locuiam dădea înspre șoseaua de centură numărul opt a capitalei, pe care traficul nu contenea la nici o oră din zi sau din noapte.

La început, nu puteam să închid un ochi din cauza zgomotului. Întins pe pat, ascultam huruitul tirurilor care circulau în miez de noapte și simțeam că mă sufoc. Cam la o sută de metri pe stradă era un semafor, iar zgomotul se domolea periodic, doar ca să revie când mașinile demarau în trombă. Mugetele se țineau lanț, pulsul mi se accelera până simțeam că nu mai pot să respir și săream din pat, gâfâind.

Mi-a luat zece zile ca să mă obișnuiesc.

Pe vremea când apartamentul îmi servea drept birou, îmi propusesem de câteva ori să rămân peste noapte, dar de fiecare dată ajunsesem la concluzia că aici nu se putea dormi. După divorț însă, rămas fără bani și fără locuință, am văzut că omul se poate obișnui și cu asemenea condiții dacă nu are încotro. Vacarmul s-a pierdut undeva la periferia conștiinței mele, la fel ca zgomotul aparatului de aer condiționat, iar uneori aveam senzația că ticăitul secundarului de la ceasul din perete era singurul sunet pe care îl auzeam.

Acum însă mă învăluia o liniște prea adâncă și nu înțelegeam ce se petrece cu simțurile mele.

Prima oară am observat acest lucru într-o noapte, pe la jumătatea lui iulie. Trecuse de ora unsprezece, iar eu stăteam la birou, când am simțit deodată că mă străbate un fior rece pe șira spinării. Parcă atârnam deasupra unei prăpăstii, învăluit în beznă, singur.

— E prea liniște, am șoptit.

O vreme am reușit să-mi alung acest gând din minte și am continuat să scriu, dar la un moment dat, în timp ce căutam un cuvânt în dicționar, mi-am dat seama că, în ultimele nopți, starea aceea de anxietate îmi tot dădea târcoale.

M-am oprit și am ciulit urechile, încercând să descopăr alte zgomote în spatele huruitului mașinilor. Nu am auzit nimic.

Nu putea fi decât o nevroză provocată de divorț. Nu era normal să mi se pară că e prea multă liniște într-o clădire adiacentă unei șosele aglomerate.

Eu am fost cel care a cerut divorțul. La început, soția mea a protestat, dar a recunoscut că singurul sentiment pe care îl mai împărtășeam era indiferența și că se simțea goală pe dinăuntru. Până la urmă a acceptat ideea întru totul. Am avut ceva neînțelegeri legate de partea financiară, dar, per total, nu a fost un divorț urât. Decât să continuăm acea conviețuire inertă, ducându-ne benign viața împreună, dar separat, am preferat să luăm această decizie care ne-a dat forțe proaspete.

— Mă bucur că ai propus asta, mi-a spus soția mea la sfârșit.

Nu credeam că vorbele ei oglindeau exact ce simțeam, dar măcar o urmă de adevăr tot era în ele. În fine, tocmai eu, care cerusem divorțul, nu mă puteam văita de singurătate. Pur și simplu mă intriga atâta liniște.

LIBRIS | we know
M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am tras draperiile în lături. Nu am deschis geamurile. Se puteau deschide, dar de afară nu veneau decât căldura sufocantă, gazul gros de eșapament și zgomotul neîncetat al traficului.

M-am uitat în jos, către parcare. Nu se vedea în întregime, dar bănuiam deja câte mașini erau: una singură. Privirea mea a întâlnit o singură camionetă roz și, în rest, doar asfaltul pustiu, parcat de linii albe. În timpul zilei era plin ochi, dar odată cu lăsarea serii, mașinile dispăreau una câte una. Mai rămăsese doar camioneta roz, care fusese acolo și cu o noapte în urmă.

Și ieri-noapte? Așa e, mi-am zis eu. Și aseară am stat aici și m-am uitat la întinderea de asfalt de jos.

Oare sufăr pentru că m-am despărțit de unicul meu fiu, acum student în anul doi? Nu prea cred. De ce mi-ar fi dor de fiul meu, cu care de-abia dacă mă vedeam oricum și care stătea mereu închis în lumea lui, ca și mine?

Mi-am luat cheile din suportul de creioane de pe birou și le-am băgat în buzunar. Am ieșit în hol fără să sting lumina. Aveam de gând să mă conving. Nu voiam să pun acea senzație de liniște apăsătoare pe seama stării mele psihice șubrede. Trebuia să mă conving că se făcuse liniște pentru că pur și simplu nu erau oameni în preajmă. Nu era normal să nu vrea nimeni să locuiască în blocul ăsta oribil, îmbibat

de gaze de eșapament și zguduit de huruitul motoarelor? O asemenea clădire nu putea fi folosită decât pentru birouri.

Toate ferestrele de la etajul șapte care dădeau spre coridor erau întunecate. Am chemat liftul.

Știam că în clădire sunt multe birouri, dar nu-mi închipuisem cât de multe. Îmi imaginasem însă că seara cei mai mulți oameni plecau. În total erau patruzeci și unu de apartamente și probabil că la fiecare etaj mai rămâneau locuite doar unul sau două.

Ușile liftului s-au deschis.

Era gol. Niciodată nu mi-a plăcut momentul în care se deschid ușile unui lift. Mereu aveam o tresărire la gândul că aș putea da nas în nas cu cineva. Când am văzut că era gol, am răsuflet ușurat.

Am coborât la parter. Am traversat holul îngust și slab luminat, sufocant în lipsa aerului condiționat, am deschis ușa și am ieșit.

M-am îndreptat către parcare, învăluit în aerul ceva mai răcoros odată cu lăsarea serii, dar tot atât de plin ca mai devreme de gaze de eșapament și huruit de mașini.

Alte două automobile erau parcate într-o zonă pe care n-o puteam vedea de la fereastră. Am observat că pe camioneta roz erau desenate trei vererițe zâmbitoare și că aparținea unei firme de confecții pentru copii.

M-am oprit lângă ea și mi-am ridicat privirea spre clădire. De unde stăteam se vedea fațada de sud-est și toate apartamentele aveau câte o fereastră pe această parte. Dacă era cineva acasă, ar fi trebuit să fie lumina aprinsă.

Am văzut una singură, cea de la apartamentul meu de la etajul șapte. În rest, toate ferestrele erau cufundate în beznă.

— Incredibil! am exclamat eu.

Am stat o vreme și am privit șirurile de ferestre întunecate. Nici vorbă de unul sau două apartamente locuite la fiecare etaj. Nu era nimeni, nicăieri. La unsprezece noaptea nu se vedea decât o singură lumină aprinsă în tot blocul. Deci nu eram eu nevrotic, ci chiar era prea multă liniște. Poate că unii dintre locatari deja se culcaseră, însă chiar și așa, câți puteau să fie?

M-am întors agale în hol, cu orgoliul satisfăcut. A fost mai complicat să intru înapoi decât să ies. Ca să deschii, trebuia să introduci cheia de la casă în nișa din dreptul ușii și să o răsucești. Ușa se debloca timp de douăzeci de secunde, interval în care puteai să intri. Dacă era cineva acasă, nu mai aveai nevoie de cheie, pentru că puteai să formezi numărul apartamentului la interfon. Când ți se răspundea, spuneai cine ești și ți se deschidea direct dinăuntru. Aveai la dispoziție tot aproximativ douăzeci de secunde ca să deschizi ușa și să intri. Se pare că aceste măsuri

de siguranță erau considerate suficiente, deoarece seara administratorul pleca.

— Deci sunt singur. Singur în tot blocul!

M-am trântit pe canapeaua din hol. O parte din mine chiar voia să creadă că eram complet singur în toată clădirea. Gândul acesta îmi cam dădea fiori, dar și o senzație de libertate ingenuă și palpitantă, care îmi amintea de adolescență.

Însă totul nu a durat decât un minut. Afară s-au auzit pași. Am tresărit și m-am lăsat în jos pe canapea.

Cineva stătea în dreptul ușii de sticlă. Mi-am întors încet privirea și am văzut o femeie care cotrobăia prin geantă după cheie. Nu era foarte tânără. Avea în jur de treizeci și cinci de ani. A introdus cheia în nișa din perete, așa cum făcusem și eu puțin mai devreme. Am rămas nemișcat. Nu era ceva obișnuit să stai în hol pe canapea la o asemenea oră. Sigur aș fi speriat-o. A descuiat și ușa s-a deschis. Mi-am plecat capul. Femeia s-a îndreptat către lift cu pași hotărâți. Am zărit cu colțul ochiului două picioare frumoase, încălțate în pantofi albi. Nu a încetinit și nici nu a grăbit pasul, ceea ce mă făcea să cred că nu mă observase. Asta îmi și doream.

În clipa următoare, femeia a dispărut în lift și ușile s-au închis cu un clănțănit metalic. Mi-am înălțat capul și am privit în urma ei. M-am ridicat în picioare. Indicatorul de deasupra liftului rămăsese aprins în dreptul etajului trei.

Într-o seară, patru-cinci zile mai târziu, mi-a telefonat un producător de la un post de televiziune, pe nume Mamiya. Mă întreba dacă poate să treacă pe la mine.

Avea patruzeci și șapte de ani – de-o vârstă cu mine. Pe parcursul a aproape zece ani lucraserăm împreună la șase proiecte, dintre care două seriale și un scurtmetraj, care se numărau printre cele mai importante realizări din cariera mea. Erau titluri de referință în CV-ul meu. Din acest motiv, dar și din multe altele, îl îndrăgeam pe Mamiya. Îmi plăcea chiar și firea lui mai rezervată. În ciuda faptului că petrecuserăm multe ore lucrând împreună, nu discută niciodată despre chestiuni personale și dădea mereu dovadă de bun-simț.

— Îmi cer scuze că nu mi-am anunțat vizita mai din timp, mi-a zis el, politicos ca de obicei.

— Nici o problemă. Pofțiți!

Mă bucuram să-l văd. De aproape un an nu mă mai căutase. Stilul meu de lucru era să accept toate comenzile pe care le primeam. Chiar dacă știam că mai târziu ar fi putut apărea ceva mai bun, nu refuzam niciodată munca atunci când eram liber. Tot sperasem să lucrez la un nou proiect împreună cu Mamiya, dar asta nu mă împiedicase să-mi umplu agenda de lucru pe următoarea perioadă. Mi-era ciudă că tocmai acum mă aborda, dar dacă aveam șansa să colaborez din nou cu el, eram dispus s-o accept, chiar dacă ar fi însemnat să-mi încarc programul.

Amândoi cunoșteam un actor destul de important care devenea cam violent când se îmbăta. Odată, într-un bar din Aoyama, a cam întrecut măsura. Nu a devenit violent, dar a început să facă striptease. Nu era genul de local în care să faci așa ceva și ceilalți clienți au început să-i arunce priviri vădit nemulțumite. Am vrut să-l opresc, dar mi-a fost teamă să nu provoc un scandal și n-am făcut nici o mișcare. La un moment dat, l-am văzut pe Mamiya ridicându-se. Ceilalți patru-cinci din grupul nostru au presupus că voia să-l oprească, și la fel am crezut și eu. În schimb, Mamiya a început să danseze cot la cot cu el și să se dezbrace, ba chiar să fredoneze în duet niște cântece deocheate, simțindu-se pe deplin în largul lui. Purtare sa m-a uluit. Se mai întâmpla să mă surprindă cu tot felul de lucruri care mă făceau să-l îndrăgesc

LIBRIS | We know books

și mai mult. Locuia singur sau cel puțin așa auzisem. Se zvonea că are un avion mic și că își petrece o mare parte din timpul liber pe aeroportul Chōfu, deși nu auzisem nimic direct de la el. Când ne întâlneam, conversațiile noastre se limitau la proiectul respectiv. Cum acest lucru nu-mi era deloc dezagreabil, am avut grijă să evit și eu discuțiile despre viața mea personală. Nici Mamiya nu mă întreba nimic despre mine.

Acesta este motivul pentru care, când Mamiya, stând pe scaun, m-a întrebat cum mă descurcam cu mesele, am simțit că ceva se stricase în relația noastră. Nu era genul de lucru pe care voiam să-l discut cu el.

— V-am văzut emisiunea difuzată zilele trecute, am schimbat eu vorba, scoțând berea din frigider.

— Am auzit că nu prea mai apăreți pe nicăieri, mi-a întors-o el.

Am turnat bere în pahare, ignorându-i comentariul, și am vorbit mai departe despre emisiunea lui. Mamiya mi-a mulțumit pentru laude, dar fără să zâmbească. A luat doar o gură de bere și a pus paharul pe masă.

— Sper că nu ați venit ca să mă consolați.

— Nu, deloc, zise el, schițând primul zâmbet.

— O clipă chiar m-am întrebat dacă nu cumva asta e expresia posomorâtă pe care o cere eticheta față de un bărbat divorțat.

— Nu, în nici un caz.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Ei bine...

Mamiya și-a coborât privirea.

— Vești proaste?

Când un producător îți apare din senin la ușă, n-are cum să aducă nimic bun. Te aștepti să fii anunțat că intervalul orar al programului la care lucreai a fost realocat unei emisiuni-concurs. Serialul nu se mai difuzează din cauza audienței scăzute, actorul principal a fost arestat pentru posesie de marijuana sau actrița principală, proaspăt căsătorită, refuză să sărute un alt bărbat și insistă să se scoată scenele de dragoste.

Totuși, având în vedere că nu aveam nici un proiect în curs de desfășurare împreună cu Mamiya, îmi era imposibil să-i descifrez expresia încruntată.

— Nu vă deranjează că nu vă mai vedeți fiul? a zis Mamiya.

M-am simțit dintr-odată lovit, acuzat pe nedrept. Ce legătură avea el cu fiul meu?

— Ce vreți să spuneți? l-am întrebat eu, încercând să par calm.

— M-am întâlnit cu soția dumneavoastră.

Probabil că se întâlniseră undeva, din întâmplare. Gândul că ea îi povestise vrute și nevrute despre divorț mă dezgusta, pentru că Mamiya era cea mai nepotrivită persoană cu care să discute chestiuni personale.

— V-a rugat ea să-mi transmiteți ceva?

— Nu. Doar mă întrebam dacă n-ar fi o idee bună să stabiliți anumite reguli, ca de exemplu să vă vedeți fiul o dată pe lună. Era sugestia mea. Mă gândeam că poate v-ar prinde bine.

Am fost surprins să-i văd chipul ușor îmbujorat și să-l aud spunându-mi așa ceva cu toată seriozitatea.

— Ar fi avut sens dacă era încă la școala generală, am spus. Numai că fiul meu are nouăsprezece ani. Dacă vrea să mă vadă, poate să vină oricând pe la mine.

— Dar dumneavoastră nu vreți să-l vedeți?

— Nu e vorba că nu vreau să-l văd. Cred însă că o asemenea regulă, să ne întâlnim o dată pe lună, ar fi o povară pentru el. Mă gândesc cât m-ar fi deranjat pe mine dacă, la nouăsprezece ani, aș fi fost obligat să iau masa o dată pe lună doar cu tatăl meu.

Mamiya dădu din cap înțelegător.

— În orice caz, mă bucur, am adăugat eu, umplându-i paharul. Sunt foarte surprins, dar mă bucur. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că o să vă aud abordând un astfel de subiect. Credeam că sunteți genul de om care evită să vorbească despre asemenea lucruri. Dar, la urma urmei, și eu sunt deschis discuțiilor legate de viața personală. Trăiam cu impresia că nu vreau ca lumea să-și facă griji pentru mine, dar acum îmi dau seama că mă simt măgulit. Totuși, trebuie să recunosc că sunt dezamăgit că nu e vorba despre muncă.

— E vorba și despre muncă.

— Da? am zis eu, grăbindu-mă să trag concluzii. Desigur. Doar nu ați bătut drumul până aici doar din cauza fiului meu. La ce proiect vă gândiți?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce anume?

— Nu vom mai putea lucra împreună.

— Vă retrageți?

— Nu.

Mamiya își coborî privirea și rămase nemișcat.

— Atunci, despre ce-i vorba? l-am întrebat eu, străduindu-mă să zâmbesc. Sper că nu vreți să spuneți că un bărbat care a divorțat își pierde automat locul de muncă.

Mamiya rămase tăcut.

— Aș vrea să-mi dați mai multe amănunte, am insistat, neînțelegând nimic.

Mamiya deschise gura, dând să spună ceva, dar o închise imediat la loc. Bărbia îi tremura de parcă se lupta să-și înghită cuvintele. Până la urmă vorbi răspicat, ca și cum ar fi vrut să mă facă să ascult atent ce avea de spus, pentru că nu urma să repete:

— Intenționez să mă apropii de Ayako.

Se referea la soția mea. Cuvintele lui Mamiya fuseseră cât se poate de clare, dar sunau ireal. Era ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud.

— De Ayako? am exclamat eu. Vocea îmi trăda uluirea.

— De când am aflat că ați divorțat, nu mai pot ascunde ceea ce simt. Îmi doresc o viață alături de ea.

Era foarte straniu să aud o asemenea declarație de dragoste la adresa femeii de care eu unul hotărâsem să mă despart. Pe de-o parte mă încercau parcă regretele, pe de alta simțeam că am în față un om gata să apuce pe o cale greșită și că nu îl puteam avertiza.

— Așa, deci.

A fost tot ce am putut spune.

— Da.

Nici Mamiya nu părea prea dornic de vorbă.

În timpul divorțului, Ayako nu-mi dăduse nimic de bănuț.

— Ayako nu știe, adăugă el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Cum îndrăzne să-i pomenească numele cu atâta dezinvoltură? Știi că ar fi fost ciudat să-i spună „soția dumneavoastră“, având în vedere că nu mai era nevasta mea, dar putea să aibă măcar bunul-simț să se refere la ea mai pe ocolite. Și chiar se aștepta să cred că ea nu știe nimic?

— Aha, am murmurat eu.

Păi altfel cum ar mai fi stors și ultimul bănuț de la mine la partaj? Și uite că nu trecuse bine o lună și Mamiya venise la mine cu povestea asta. Cum ar fi putut Ayako să nu știe nimic despre cele ce se petreceau?

— Veți spune probabil că această chestiune nu vă privește, de vreme ce ați divorțat, zise Mamiya, dar m-am gândit că poate lucrurile nu stau tocmai așa.

Cu alte cuvinte, de vreme ce divorțasem, era treaba lor ce făceau, iar eu puteam să arăt măcar puțin respect, având în vedere că venise să-mi ceară consimțământul. Asta voia să spună de fapt.

— Deci încă nu v-ați declarat intențiile?

— Mda, răspunse el scurt, lăsând în aer o notă de ambiguitate.

— Deci e posibil ca ea să nu vă împărtășească sentimentele.

— Da.

— Înseamnă că sunteți foarte scrupulos dacă ați venit să-mi cereți consimțământul, deși în acest caz este poate ușor exagerat.

— Asta pentru că vă prețuiesc foarte mult.

Vorbe mari și goale. În lumea televiziunii, cuvinte ca acestea se aruncă în stânga și-n dreapta ca mărunțișul de prin buzunare. Nu văd nimic rău în a le folosi la serviciu, pentru că există și oameni asupra cărora au efect, dar m-am simțit insultat să le aud din gura lui Mamiya, cu privire la o chestiune personală. Asta însemna că renunța să lucreze cu un om pe care îl „prețuia“ și o alegea în schimb pe Ayako. Afișa o mină abătută, dar de fapt nu suferea deloc. Puțin îi păsa că-și taie toate legăturile cu mine! Pentru el nu era decât un joc. Se amuza venind aici și

spunându-mi toate lucrurile astea. Mai mult, nici măcar nu-și dădea bine seama ce face. Venise să-mi spună că, dacă avea de ales între a fi tocmai cu fosta mea nevastă și a lucra cu mine, o alegea pe ea.

O disperare cumplită a pus stăpânire pe mine și am simțit că mă podidesc lacrimile. Mi-am lăsat capul pe spate și am rămas cu privirea ațintită într-un colț pe tavan, de parcă tocmai descoperisem acolo o pânză de păianjen.

— Probabil că voi fi întâmpinat cu un refuz.

Mamiya vorbea ca într-un film dublat.

— Mă îndoiesc.

Era clar că cei doi țineau legătura. Nu îmi spusese cu doar câteva clipe în urmă că se întâlniseră? Nu discutaseră ei și despre fiul meu? Deci Ayako îmi ascunsese existența unui alt bărbat în viața ei și apoi mă jumulise cât putuse.

Pe de altă parte, ar fi fost jalnic să încep să mă văicăresc. Dacă mă înfuriam, aș fi rămas doar cu un gust amar. Nu puteam măcar să-i dau de înțeles că mă prinsesem de jocul lor murdar?

— Vă mulțumesc pentru tot, zise Mamiya.

— Asemenea, i-am întors eu politețea, străduindu-mă din răspuțeri să mă controlez.

— Îmi pare foarte rău, zise el pe un ton plângăreț, plecându-și capul, dar e prea dureros să mai rămân.

Asta-i bună! O veritabilă scenă de telenovelă! Parcă până acum încercaserăm amândoi, pe ecran și în afara lui, să evităm asemenea schimburi de replici melodramatice.

— Vă rog să mă scuzați, îmi spuse Mamiya, din lumea scenariilor dulcege.

Se ridică și-mi făcu o plecăciune adâncă.

— Vă urez toate cele bune.

— Mult noroc.

Era rândul meu să spun tâmpenii. Cu asta trecusem și eu în lumea lui Mamiya.

— Sper că mă veți ierta, adăugă el și se repezi către ușă.

Melodramă în toată regula. Acum se încălța. Când termina, urma probabil să se ridice și să încerce, teatral, să mai spună ceva. Însă avea să rămână tăcut, gâtuit de emoție, apoi să facă o nouă plecăciune și să deschidă ușa, zbatându-se să scape de tumultul de sentimente ce îl sufoca. Așa funcționa cealaltă lume, căreia eu și Mamiya încercaserăm atâta vreme să ne împotrivim.

L-am privit pe Mamiya făcând exact aceste lucruri. Apoi ușă s-a închis în urma lui.

Așa se face că, în seara aceea, nu aveam chef să văd pe nimeni.

Când a sunat interfonul, apartamentul era exact în aceeași stare de mai devreme. Nici nu dădusem de pământ cu paharul din care băuse Mamiya, nici